

Lovforslaget sattes til Forhandling.

J. V. Christensen: Det foreliggende Lovforslag giver mig ikke Anledning til mange Bemærkninger. Begrundelser for dets Fremsættelse fremgaar jo klart af de Bemærkninger, der ledsager Lovforslaget, og dets enkelte Bestemmelser er i saa udpræget Grad af forsikringsteknisk Natur, at der ikke for mig er Anledning til at komme dybere ind paa en Omtale af dem. Jeg kan paa mit Partis Vegne anbefale Sagen til hurtig Fremme, idet det er af Betydning for Statsanstalten for Livsforsikring, at Forslaget om muligt føres igennem allerede i indeværende Aar. Den Ændring, der sker ved Forslagets § 3 med Hensyn til den Gruppe af Forsikringer, der betegnes som „mindre gode Liv“, er ogsaa af den Art, at den synes mig særdeles formaalstjenlig; og i det hele maa de Bestræbelser, som udgør Grundlinien i Forslaget, Bestræbelser, der gaar ud paa at stabilisere Bonusforholdene saa vidt muligt, anses for at være i enhver Henseende rigtige.

Med disse Bemærkninger skal jeg paa mit Partis Vegne anbefale Forslaget til hurtig Fremme.

Bramsnæs: De Bestemmelser, der indeholdes i Lovforslagets §§ 1 og 2, gaar ud paa at forøge Bonustallet fra 6 til 9; og Motiveringer er jo den, at man er i Stand til at udbetale mere end ventet, den Gang man satte Tallet til 6. Og man mener, som det ogsaa fremgaar af de Bemærkninger, der ledsager Lovforslaget, at et højere Bonustal, naar der er rigeligt at uddele, vil give en mere jævn Fordeling af Bonusen gennem de forskellige Perioder, hvilket forekommer mig at være en rationel Begrundelse. Jeg skal derfor for mit Vedkommende erklære mig villig til at stemme for disse Ændringer i de gældende Regler. I § 3 foreslaas det, at man ophæver den Begrænsning, der hidtil har været for Statsanstalten for Livsforsikring med Hensyn til Forsikringssummernes Størrelse, naar det drejede sig om „mindre gode Liv“. Naar det nu fremhæves fra Statsanstaltens Side, at den ikke mener, der er nogen Risiko forbundet med at slette denne Grænse, synes jeg, Rigsdagen bør gaa med dertil, idet man efter min Formening bør give Statsanstalten for Livsforsikring Mulighed for at arbejde paa et saa bredt Felt som muligt uden at være hindret af en Lovbestemmelse, der ikke er nødvendig for at skabe den Sikkerhed, som det er Lovbestem-

melsernes Hensigt at skabe. Jeg kan derfor ogsaa tiltræde det, der er foreslaaet i § 3, og skal paa mit Partis Vegne anbefale, at Forslaget gennemføres. Jeg skal ogsaa gerne være med til at arbejde paa, at det gennemføres hurtigt.

Ellinger: Den højtærede Finansminister havde fuldstændig Ret, da han ved Fremsættelsen af dette Forslag udtalte, at det egentlig var meget urimeligt, at Forslag af den Natur, hvor det drejer sig om rent tekniske Ændringer i de Regler, der gælder for Statsanstalten, skal fremsættes for Rigsdagen. Det vilde jo være et helt mærkeligt Tilfælde, om der her i Rigsdagen skulde sidde en Mand, for ikke at tale om flere, som virkelig sad inde med en saadan Sagkundskab, at den kunde tage det op med den, der har til Huse i Statsanstalten for Livsforsikring. Den højtærede Minister bemærkede meget rigtigt, at nu er Loven en Gang saaledes, at saadanne Spørgsmaal skal forelægges Rigsdagen. Men Spørgsmaalet er, om man ikke bør se at faa dette rettet, for jeg gaar ud fra, at man her fra Rigsdagen trygt kunde lægge den Slags Ændringer af rent tekniske Spørgsmaal hen til Statsanstalten, naturligvis under Regres til Ministeriet. Mit Parti slutter sig gerne til Forslaget; thi det er jo af den Slags Forslag, med Hensyn til hvilke der fra Rigsdagen af de nævnte Grunde ikke kan gøres nogen positiv Indsats; man kan ikke komme højere end til at sige, om man kan anføre nogle Indvendinger mod Forslaget; udover dette kan man egentlig ikke foretage sig noget. Vi har ingen Indvendinger at gøre og kan derfor anbefale Forslaget til Vedtagelse. Men efterhaanden bliver jo Lovgivningen med Hensyn til Statsanstalten for Livsforsikring et indviklet Æskesystem, idet f. Eks. det foreliggende Forslag begynder saaledes:

„I Lov Nr. 47 af 26. Marts 1898 om Bonus saaledes som denne Lov er ændret ved Lov Nr. 125 af 30. Marts 1920, foretages i § 12 følgende Ændring“. Det bliver efterhaanden meget vanskeligt at have at gøre med. Naar det foreslaaede Tal maaske en Gang bliver ændret, og vi faar en fjerde Lov, vil den, der undersøger Sagen, og maaske begynder med Lov Nr. 47, snart opdage, at den ingen Besked giver, at den altsaa slet ikke kan bruges alene; thi i denne Lovs § 12 findes der ikke noget 2det Stykke; det 2det Stykke er indføjet i den senere Lov af 30. Marts 1920; og der er altsaa Ændringen foretaget. Ganske paa samme Maade gaar det med